

Schokkende klassenjustitie: de kwestie-Roelofs en de zaak-Lisa

Posted on 4 juli 2020 by Paul Ruijs

Dat was een makkelijk rondje prijsschieten op Johan Derksen die in een grap rapper Akwasi associeerde met Zwarte Piet. Zoiets kan en mag natuurlijk niet van vele witte BLM-ers. Die peperden de hele en halve racisten onder ons – en dat ben je al gauw – wekenlang net iets te gretig in dat ze te weinig empathie hadden voor de gevoelens van gediscrimineerde gekleurde medemens.

Het is ook niet leuk als klasgenootjes je ongevraagd Zwarte Piet noemen. Jongetjes met rood haar vonden het ook niet leuk om te horen 'hé rooie, ga eens op groen staan'. Met de meesten is het later toch nog goed gekomen.

Dat kan niet gezegd worden van de onzichtbare slachtoffers van klassenjustitie die voor het leven getekend zijn. Die ondervinden weinig empathie en solidariteit en probeer als gedupeerde daarvoor dan maar eens aandacht te krijgen. Al was het maar een fractie van de aandacht van het opportunistische gekrakeel rond racisme en discriminatie.

Nee: willekeur, corruptie en klassenjustitie: dat hebben we niet in Nederland

Die marginale aandacht voor klassenjustitie is wel verklaarbaar omdat grote delen van de media, politici en presentatieduo's op TV uit onwetendheid of naïviteit uit lijken te gaan van de fictie dat we in Nederland helemaal geen rechterlijke willekeur, corruptie of klassenjustitie hebben. En die zekerheid laten ze zich niet afnemen door open te staan voor andere geluiden. Daarnaar handelen tast immers een overzichtelijk goed/fout wereldbeeld aan waarin rechters goed en integer zijn en kritiek op rechters en hun uitspraken fout (en slechte verliezers dus ook).

Daarnaast worden rechters in al hun vermeende onafhankelijkheid door niemand gecontroleerd en is openbaarheid juist de enige inbreuk die ze op hun werkzaamheden moeten toestaan. En zelfs daar hebben ze in toenemende mate moeite mee omdat er zoveel te verbergen valt. En niet alleen omstreden en verzwegen nevenfuncties.

Arrogantie en commercie

Als de arrogante bureaucratie van de overheid in de rechtszaal samenkomt met de belangen van commerciële juridische dienstverleners ontstaan er gevaarlijke situaties. Veel justitiabelen die dachten dat de rechtszaal een veilige plaats was, kwamen bedrogen uit en staan er alleen voor als ze door juristen met geheime agenda's zijn gemangeld en geruïneerd. En geïntimideerd met het stempel slechte verliezer, querulant of zwakbegaafd indien ze overwegen publiciteit te zoeken.

Dan moet je nog oppassen ook want voordat je het weet maak je je schuldig aan een vorm van smaad of laster en krijg je op kosten van de overheid een gefrustreerde rechter (of advocaat) achter je aan. Dat loopt meestal slecht af.

De zaak-Roelofs: gescheiden en geplet door advocaten en rechters

Je hebt gewoon gevaarlijke rechters zoals blijkt uit het volgende voorbeeld van zomaar een gewone "13 in een dozijn" zaak, op een gewone dag in een gewone rechtbank met op het oog een gewone rechter, maar…. zekerheidshalve toch maar met gefingeerde namen.

Mr. Jurgens, advocate van de gescheiden mevrouw Roelofs maakte een grote fout. Ze vergat de huwelijkse voorwaarden in te zien waardoor haar klant flink gedupeerd werd. Mr. Jurgens gaf haar fout toe maar het komt toch tot een rechtszaak voor de geleden schade.

De nieuwe advocate

Roelofs laat zich dit keer bijstaan door een nieuwe advocate, mr. Van Hees. Die schatte de kans op succes evenals een geraadpleegde second opinion, hoog in. Wanneer de zaak eindelijk voor rechter Westdal komt en Van Hees met haar pleidooi begint, onderbreekt Westdal haar regelmatig en laat ineens weten dat ze de eis kansloos vindt. Sterker nog, al vrij snel bijt ze Roelofs tamelijk onvriendelijk toe dat die ook veroordeeld zal worden in de proceskosten als ze haar eis niet meteen intrekt.

Van Hees doet niets. Ze protesteert niet en wraakt Westdal niet maar adviseert als 'dominus litus' haar hevig geëmotioneerde klant maar akkoord te gaan met het voorstel vanwege de dreiging van een kostenveroordeling. Hoewel ze formeel geen partij is tussen Roelofs en Jurgens dicteert Westdal ook de schikkingsvoorwaarden tussen die twee: Roelofs moet de vordering van de rol halen, Roelofs mag geen klacht indienen tegen Jurgens, en – dan komt het – partijen tekenen ondanks dat het een openbare zitting was, voor geheimhouding over het bereikte akkoord.

Bovendien tekent Roelofs ervoor dat ze geen contact meer mag hebben met de juridisch adviseur die haar ook had bijgestaan. Moet Westdal met dit power play de enorme achterstanden wegwerken? Heeft ze banden met Jurgens of haar aansprakelijkheidsverzekeraar? Het resultaat is namelijk geen toegewezen vordering of een gemotiveerde uitspraak waartegen in beroep kan worden gegaan maar een schikkingsovereenkomst tussen partijen.

Na afloop bleek Van Hees desgevraagd niet bereid om uit te leggen waarom ze niet had geprotesteerd tegen deze gang van zaken. Had ze de zaak van begin af aan ook kansloos gevonden en was die alleen maar goed geweest voor de kantooromzet?

Het contact met de rechter is belangrijker dan het belang van de cliënt

In ieder geval vindt ze harmonische verhoudingen met rechters belangrijker dan haar betalende klant. Die heeft bij het rechtbankbestuur wel een klacht ingediend tegen de handelwijze en de bejegening van Westdal. Maar het bestuur liet via de Klachtencoördinator alvast weten dat op basis van art. 23 van de wet Rechterlijke Organisatie een oordeel over de handelswijze van Westdal tot het "rechtersdomein" hoort en dat het bestuur daar dus geen uitspraak over mag doen.

Dan is de wet blijkbaar ineens heilig en wordt vergeten dat dit bestuur al jarenlang die andere wet, art 44 RRA, op grote schaal negeerde. Dat wetsartikel verplichtte het bestuur om bijbanen van rechters te registreren en controleren.

Van de klacht resteert dus alleen de bejegening. Daarvoor zal dan weer de voorzitter van de Klacht*advies*commissie, nota bene een advocaat en oud-deken, uitmaken of hij die zal voorleggen aan het bestuur. De uitkomst is daarom voorspelbaar: met lichte spijt en treurnis over de toon – een rechter stapt tenslotte ook wel eens met het verkeerde been uit bed – blijkt dat er voor de Bühne een indrukwekkend klachtenreglement is opgesteld dat de facto de klager met het bekende kluitje het riet instuurt.

Alle energie gaat niet zitten in die pro forma uitgesproken zorg voor integriteit maar in pogingen om ernstige klachten onschadelijk te maken. Daardoor is er inmiddels een praktijk ontstaan waarbij de dames en heren in toga volledig losgezongen van elementaire rechtsbeginselen naar willekeur en eigen inzicht hun zaakjes regelen. Al dan niet in overleg met advocaten.

En niemand gelooft de benadeelde

Want wie gelooft Roelofs nog, als ze beweert dat de rechter en allebei haar advocaten haar hebben opgelicht? Roelofs heeft als alleenstaande vrouw veel geld verloren en moet zelfs nog oppassen dat ze, ingefluisterd door Westdal, niet door haar tegenpartij wordt aangepakt als ze de geheimhouding niet al te serieus neemt. Tenslotte heeft ze – weliswaar onder dwang – daarvoor getekend.

Zelfs een eerstejaars student rechten weet al na enkele maanden dat onder dwang en dreiging tot stand gekomen overeenkomsten nietig zijn (en dus zonder

rechtsgevolgen blijven).

Maar leg dat maar eens uit aan Westdal of haar rechtbankbestuur! Openbaarheid, rechtsbeginselen en integriteit in de Nederlandse rechtspraak hebben hun oorspronkelijke betekenis al lang verloren. Het weerhoudt rechters er niet van om naar Polen af te reizen en daar luidkeels te waarschuwen dat de rechtstaat daar in gevaar is.

De zaak-Lisa: weerzinwekkend kindermisbruik in Nederland

Het wordt er niet beter op, sinds rechters criticasters steeds vaker ongenadig hard aanpakken. De lijst met voorbeelden is lang en verklaart mede waarom media geen naam en toenaam durven te noemen als beerputten binnen justitie en de rechtspraak open gaan. Met af en toe een uitzondering zoals op 27/6 jongstleden de ARGOS/VPRO uitzending, de derde in een reeks over weerzinwekkend seksueel kindermisbruik waar ook advocaten en ambtenaren bij lijken betrokken.

De uitzending kwam tot stand na de vele (>200!) reacties op de eerste 2 uitzendingen over Lisa, het verkrachte en zwanger geraakte 15-jarige meisje waarvan de baby begraven werd in het Nieuwe Scheveningse bos. De aangifte van haar gescheiden moeder tegen de verdachten, waaronder haar ex, kwam toen niet verder dan de voordeur van justitie.

Haar verhaal werd als rancuneus, volledig verzonnen en als ziekelijke fantasie van Lisa afgedaan. Daar hebben ze bij justitie zelfs een aparte eenheid voor, de LEBZ (Landelijke Eenheid Bijzondere Zedenzaken) die zich als enige met dit soort aangiftes bezig houdt. In de praktijk vooral bedoeld om daders zoals hier, afkomstig uit de 'betere' kringen te beschermen tegen 'verzonnen' aangiftes van op wraak beluste familieleden.

Zedenzaken zijn voor gewone mensen

Badmeesters en jeugdtrainers en andere daders kunnen namelijk wel op vervolging, mediabelangstelling en de heilige verontwaardiging rekenen die hen toekomt. De klacht van Lisa bij de rechter tegen het sepot moest dus ook onschadelijk gemaakt worden.

Dat wilde raadsheer Jan Wolter Wabeke wel doen die al vóórdat het ondersteunend bewijs – de gynaecologische verklaringen dat Lisa bevallen was van een kind – was ingediend oordeelde dat de klacht kennelijk ongegrond was. Later bleek dat hij gelogen had over zijn privé relatie met één van de in dit verband genoemde verdachten.

Alleen Koen Voskuil van het AD, die overigens al eens eerder gegijzeld werd in verband met een stuk over Justitie-topambtenaar Joris Demmink durfde die naam én Wabeke in één adem te noemen. Vervolgens ging de zaak definitief in de doofpot nadat minister Sander Dekker zich naar aanleiding Kamervragen van Michiel van Nispen van de SP verschool achter de expertise van de LEBZ en de onafhankelijke rechter. Over dat optreden kon en mocht hij natuurlijk vanwege die dekselse scheiding der machten geen mening hebben.

In de 3e uitzending kwam nog veel meer gruwelijk seksueel kindermisbruik inclusief verminking, martelen en porno aan de orde. Dit keer zelfs ondersteund door onder andere buitenlandse deskundigen die stellig waren over het bestaan van criminele netwerken die zich bezig houden met dit soort weerzinwekkende praktijken.

Maar net als na de eerste uitzendingen: geen woord erover terug te vinden in de zogenaamde kwaliteitsmedia. Alleen Michiel van Nispen, nu vergezeld van Attje Kuiken van de PvdA, hebben aangekondigd vragen te zullen stellen en dit keer misschien met wind in de rug. Want toeval of niet, één dag na de uitzending onthulde de Duitse minister Biesenbach van Rijnland Westfalen, onze buren, dat meer dan 30.000 (!) verdachten in beeld waren gekomen van ernstige seksueel kindermisbruik. Ouders ruilden hun kinderen met elkaar en zelfs een baby van 3 maanden moest bevrijd worden uit de klauwen van de daders.

Dutroux? Zoiets hebben wij in Nederland niet

Alleen, typisch Nederlands, denken bewindslieden hier op voorspraak van de verkeerde deskundigen dat Dutroux-achtige gruwelen – net als klassenjustitie – alleen in het buitenland voorkomen en niet in een loods op een industrieterrein in Utrecht, het Nieuwe Scheveningse bos of een huisje op de Veluwe.

Voorlopig roept Zwarte Piet meer emoties en reacties op, ook bij Mark Rutte dan de gruwelverhalen uit de ARGOS uitzending. Het zou zo maar kunnen dat hij vreest dat die wel eens naar daders uit eigen kring kunnen leiden. Dat opeenvolgende VVD-bewindslieden van Justitie al jaren die boot afhielden wijst daarop maar misschien

dat ze bij het CDA en dus Grapperhaus daar anders tegenaan kijken. Tenslotte hebben ze in die kringen uiteindelijk ook onderzoek moeten doen naar kindermisbruik in dat andere toga-bolwerk, de RK kerk.

Oud-advocaat-generaal van de Hoge Raad mr. J.C. M. Leijten, de luis in de pels van justitieel Nederland had niet deze togadragers op het oog maar lijkt wel gelijk te hebben toen hij al in 1994 over advocaten en rechters schreef*: De toga's verhullen ons grote geheim, ook wij zijn daarachter minder mens, meer zwijn.*